

DECIZIE nr. 225 din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5² și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) privind piața de capital, [art. 1 alin. \(1\) și \(3¹\)](#), [art. 2 și art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) pentru modificarea și completarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), a dispozițiilor [Legii nr. 54/2006](#) privind aprobarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), precum și a dispozițiilor [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară

EMITENT

• CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 284 din 27 aprilie 2012**

Data intrării în vigoare 27-04-2012

Augustin Zegrean - președinte

Aspazia Cojocaru - judecător

Acsinte Gaspar - judecător

Petre Lăzăroiu - judecător

Mircea Ștefan Minea - judecător

Ion Predescu - judecător

Puskas Valentin Zoltan - judecător

Tudorel Toader - judecător

Afrodita Laura Tutunaru - magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5² și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) privind piața de capital, art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) pentru modificarea și completarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), a dispozițiilor [Legii nr. 54/2006](#) privind aprobarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), precum și a dispozițiilor [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Niculaie Ghinea și George Vodislav în Dosarul nr. 46.717/3/2009 al Tribunalului București - Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 193D/2011. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, deoarece autorul acesteia solicită modificarea textului în sensul dorit de el. Cât privește celelalte prevederi legale contestate, reprezentantul Ministerului Public face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale și solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 46.717/3/2009, Tribunalul București - Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5² și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) privind piața de capital, art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) pentru modificarea și completarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), a dispozițiilor [Legii nr. 54/2006](#) privind aprobarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), precum și a dispozițiilor [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Niculaie Ghinea și George Vodislav în dosarul de mai sus având ca obiect soluținarea unei cauze în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea unor infracțiuni referitoare la piața de capital și a unor infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 5² și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la Accesul liber la justiție, art. 23 referitor la Libertatea individuală, art. 53 referitor la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, potrivit art. 5² din Codul de procedură penală prezumția de nevinovăție a unei persoane acuzate de săvârșirea unei fapte penale încetează la momentul stabilirii vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă. Or, norma constituțională a art. 23 alin. (11) impune o garanție mai largă pentru persoanele acuzate de săvârșirea unei fapte penale decât norma din Codul de procedură penală, deoarece presupune existența unei trimeri în judecată urmate de o condamnare și de rămânerea definitivă a acesteia. Prin urmare, o persoană față de care s-a dispus o soluție de

scoatere de sub urmărire penală (de exemplu, dacă elementul lipsă este altul decât latura subiectivă) ori de încetare a procesului penal (în caz de retragere a plângerii prealabile, de lipsă a acesteia ori dacă a intervenit amnistia, prescripția ori decesul făptuitorului) nu mai poate fi considerată nevinovată, întrucât nu a fost niciodată condamnată. Dispozițiile art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale întrucât nu conțin o diferențiere, o nuanțare în privința încadrării juridice sau a stării de fapt și chiar a probelor. În opinia autorului ar fi trebuit ca în text să se facă mențiunea faptului că încadrarea juridică stabilită prin rechizitoriu aparține organului de urmărire penală, este o propunere a acestuia adresată instanței de judecată în cadrul acuzării și nu o confirmare a vinovăției persoanei cercetate, care, prin ipoteză, trebuie să fie prezumată nevinovată.

Autorul excepției Nicolae Ghinea susține că prevederile art. 248, art. 249 și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) contravin dispozițiilor constituționale ale art. 26 referitor la Viața intimă, familială și privată, art. 45 referitor la Libertatea economică și art. 57 referitor la Exercițierea drepturilor și a libertăților, deoarece nu îndeplinesc exigențele de calitate, previzibilitate și accesibilitate, nefiind ușor de înțeles de destinatarii lor. Totodată, normele la care se face referire prin [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) nu au fost edictate la data săvârșirii presupuselor fapte penale. De asemenea, textele îngreșesc nepermis activitățile economice desfășurate de comercianți persoane fizice, care, în măsura în care orice activitate profesională caracterizează individul în societate și în comunitatea mai restrânsă din care face parte, se înscriu în noțiunea mai largă a vieții private.

Autorul excepției George Vodislav susține că prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2, și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), prevederile [Legii nr. 54/2006](#), precum și prevederile [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#) sunt neconstituționale pentru următoarele argumente:

Astfel, dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) și ale [Legii nr. 54/2006](#) contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitor la situațiile extraordinare care impun adoptarea unei ordonanțe de urgență și domeniul de reglementare a acestora, deoarece Guvernul a intervenit prin procedura ordonanțelor de urgență în domeniul legilor constituționale și al celor care privesc regimul instituțiilor fundamentale ale statului. Nu există niciun dubiu că Ministerul Public face parte din categoria acestor instituții. Totodată, Guvernul nu se afla într-o situație extraordinară care să justifice emiterea actului normativ contestat. Împrejurarea aprobării ulterioare prin lege adoptată cu cvorumul prevăzut în cazul legilor organice nu este de natură a înlătura interdicția constituțională și nici de a valida demersul neconstituțional al Guvernului. Totodată, de vreme ce prin emiterea ordonanței contestate a fost afectat regimul unei instituții fundamentale a statului, cum este autoritatea judecătorească, este evident că actul a fost adoptat cu înfrângerea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6).

În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), astfel cum au fost modificate prin [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), se susține că sunt neconstituționale, afectând prevederile art. 131 alin. (3) referitor la rolul parchetelor de a conduce și a supraveghea activitatea de cercetare penală a poliției judiciare în condițiile legii și art. 132 alin. (1) referitor la principiile potrivit cărora își desfășoară activitatea procurorii, întrucât "înstituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public, instituție care trebuie să funcționeze unitar și coerent, pe principiul legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic". Se arată că prin textele criticate se creează un "stat în stat", sustras ierarhiei constituționale care trebuie să guverneze Ministerul Public.

În sfârșit, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#), autorul excepției susține că acestea înfrâng dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 53 referitor la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 131 referitor la Rolul Ministerului Public și art. 134 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, deoarece numirile procurorilor Direcției Naționale Anticorupție nu respectă exigențele de promovare, așa cum sunt prevăzute de [Legea nr. 303/2004](#) privind statutul judecătorilor și procurorilor, derogând de la acestea.

Tribunalul București - Secția a II-a penală opinează că excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 5² și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală este întemeiată, deoarece acestea restrâng cadrul prezumției de nevinovăție, așa cum a fost ea înțeleasă de constituent, fiind lipsite de claritate și previzibilitate.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 248, 249 și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) este întemeiată, deoarece aceste prevederi nu erau edictate la data săvârșirii presupuselor fapte penale de către inculpat și deci nu puteau fi respectate.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) și ale [Legii nr. 54/2006](#) este, în opinia instanței de judecată, întemeiată, deoarece este justificată necesitatea creării unui cadru legal privind investigarea corupției ce are implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) este neîntemeiată, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca o structură cu personalitate juridică distinctă și independentă, având ca particularitate anumite atribuții speciale în combaterea infracțiunilor de corupție.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#) este neîntemeiată, întrucât legiuitorul este liber să prevadă, în situații speciale, condiții diferite de numire și vechime pentru numirea în anumite structuri ale autorităților statului.

Potrivit [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5^{^2} - Presumția de nevinovăție și art. 263 alin. 1 - Cuprinsul rechizitoriului, ambele din Codul de procedură penală, art. 248, 249 și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, art. 1 alin. (1) și (3^{^1}), art. 2 și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) pentru modificarea și completarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin [Legea nr. 54/2006](#), dispozițiile [Legii nr. 54/2006](#) privind aprobarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, precum și dispozițiile [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

- Art. 5^{^2} din Codul de procedură penală: "Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.";

- Art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală: "Rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute în art. 203, datele privitoare la persoana inculpatului, fapta reținută în sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea, măsura preventivă luată și durata acesteia, precum și dispoziția de trimitere în judecată.";

- [Art. 248 din Legea nr. 297/2004](#): "Este interzis oricărei persoane fizice sau juridice să se angajeze în activități de manipulare a pieței.";

- [Art. 249 din Legea nr. 297/2004](#): "Operatorii de piață vor adopta dispoziții structurale, în scopul prevenirii și detectării practicilor de manipulare a pieței.";

- [Art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#): "(1) Săvârșirea cu intenție a faptelor prevăzute la art. 237 alin. (3), art. 245-248 constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani sau cu amendă, în limitele prevăzute la art. 276 lit. c), și cu pedeapsa accesorie a interdicției prevăzute la art. 273 alin. (1) lit. c) pct. 3.";

- [Art. 1 alin. \(1\) și \(3^{^1}\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#):

"(1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. [...]

(3^{^1}) Procurorul șef al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului general al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.";

- [Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#): "Direcția Națională Anticorupție este independentă în raport cu instanțele judecătorești și cu parchetele de pe lângă acestea, precum și în relațiile cu celelalte autorități publice, exercitându-și atribuțiile numai în temeiul legii și pentru asigurarea respectării acesteia."

- [Art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#): "(1) Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror general care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul general al Direcției Naționale Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.";

- [Art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#): "(1) Direcția Națională Anticorupție se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului general al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii. [...]

(9¹) De la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul să funcționeze, potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul Direcției Naționale Anticorupție își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul direcției."

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 referitor la Accesul liber la justiție, art. 23 referitor la Libertatea individuală, art. 26 referitor la Viața intimă, familială și privată, art. 45 referitor la Libertatea economică, art. 53 referitor la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 referitor la Exercițierea drepturilor și a libertăților, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la situațiile extraordinare care impun adoptarea unei ordonanțe de urgență și domeniul de reglementare a acestora, art. 131 referitor la Rolul Ministerului Public, art. 132 alin. (1) referitor la principiile potrivit cărora își desfășoară activitatea procurorii și art. 134 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii.

1. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul este nemulțumit de inexistența în rechizitoriu a unei nuanțări ori diferențieri referitoare la încadrarea juridică, la starea de fapt și la probe.

O astfel de critică nu poate fi primită, deoarece echivalează cu completarea și modificarea textului legal în sensul dorit de autor. Or, potrivit [art. 2 alin. \(3\) din Legea nr. 47/1992](#), privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta se pronunță asupra constituționalității actelor, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

În consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală este inadmisibilă și urmează a o respinge ca atare.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5² din Codul de procedură penală, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției pornește de la premisa potrivit căreia textul legal criticat referitor la prezumția de nevinovăție are o redactare restrictivă în raport cu art. 23 alin. (11) din Constituție. Astfel, textul din Codul de procedură penală statuează că prezumția de nevinovăție încetează la momentul stabilirii vinovăției unei persoane printr-o hotărâre penală definitivă. Or, norma constituțională de referință impune o garanție mai largă, deoarece prin sintagma "până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare" se prezumă existența unei trimiteri în judecată urmată de o condamnare și de rămânerea definitivă a acesteia. Prin urmare, o persoană față de care s-a dispus o soluție de scoatere de sub urmărire penală (de exemplu, dacă elementul lipsă este altul decât latura subiectivă) ori de încetare a procesului penal (în caz de retragere a plângerii prealabile, de lipsă a acesteia ori dacă a intervenit amnistia, prescripția ori decesul făptuitorului) nu mai poate fi considerată nevinovată, întrucât nu a fost niciodată condamnată.

O astfel de interpretare nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 5² din Codul de procedură penală, "orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă." Din analiza logică a textului rezultă fără echivoc că, în absența unei hotărâri de condamnare, persoana în cauză beneficiază de prezumție. De altfel, prezumția consacrată nu are în vedere existența sau inexistența unor proceduri preliminare în funcție de care aceasta operează, ci are în vedere, pe de o parte, un termen până la care este activă, respectiv până la pronunțarea unei hotărâri penale definitive, și, pe de altă parte, vizează dreptul inculpatului de a nu fi obligat să își probeze nevinovăția. Altfel spus, până la dovedirea vinovăției de către organele judiciare, învinuitul sau inculpatul este presupus inocent. Prezumția are deci caracter procesual, așa încât, atunci când sunt indicii sau chiar probe temeinice de vinovăție, cel învinuit continuă să beneficieze de această prezumție până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre definitivă de condamnare.

Prin urmare, susținerea autorului potrivit căreia, în caz de scoatere de sub urmărire penală ori de încetare a procesului penal, persoana cercetată este lipsită de prezumția de nevinovăție pentru simplul motiv că nu s-a emis un act de inculpare, este neîntemeiată, deoarece în aceste situații nu mai poate fi pusă în discuție existența prezumției, câtă vreme s-a dispus în mod cert cu privire la nevinovăție.

Împrejurarea că pot subzista suspiciuni, cu sau fără relevanță juridică, cu privire la vinovăția unei persoane cercetate, dar necondamnate pentru motiv că a intervenit amnistia, prescripția, retragerea plângerii prealabile ori o altă cauză de nepedepsire, nu este de natură a afecta principiul constituțional enunțat, deoarece, potrivit art. 13 din Codul de procedură penală, în măsura în care aceasta dorește poate cere continuarea procesului penal.

Pe cale de consecință, Curtea apreciază că toate aceste argumente sunt suficiente pentru respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5² din Codul de procedură penală ca neîntemeiată.

3. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, 249 și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) privind piața de capital, Curtea constată că prin [Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2012*](#), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, a respins ca neîntemeiată o excepție similară, statuând în esență că norma de incriminare cuprinsă în [art. 279 din Legea nr. 297/2004](#) este o normă penală de referire, întrucât, pe de o parte, este evident că orice modificare a normelor complinitoare determină schimbarea în mod corespunzător a conținutului legal al acestor infracțiuni, iar pe de altă parte, elementul pe care norma îl împrumută este ipoteza și nu sancțiunea (așa cum se întâmplă în cazul normelor de trimitere). De altfel, norma penală în discuție nici nu ar avea de unde să

împrumute sancțiunea, dat fiind faptul că se completează cu norme nepenale. Această normă penală își completează conținutul cu elemente ale unor norme la care se referă expres și își păstrează caracterul dependent în raport cu acestea. O eventuală abrogare a vreuneia dintre normele de complinire atrage inexistența infracțiunii corespunzătoare la data intrării în vigoare a dispoziției de abrogare.

Notă *) [Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2012](#) a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2012.

Așa fiind, ori de câte ori o persoană săvârșește cu intenție fapta incriminată în una dintre modalitățile descrise la art. 237 alin. (3) și [art. 245-248 din Legea nr. 297/2004](#), este evident că aceasta are reprezentarea corectă a comportamentului social astfel interzis și că trebuie să răspundă din punct de vedere penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

4. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), precum și a dispozițiilor [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#), Curtea constată că prin [Decizia nr. 1.367 din 26 octombrie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010, a respins o excepție similară. Astfel, nu poate fi primită critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 132, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca structură cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. Potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, "Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii", condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției Naționale Anticorupție. Faptul că în [art. 1 alin. \(3¹\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) s-a prevăzut că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Cât privește critica fundamentată pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea a constatat, prin [Decizia nr. 297 din 23 martie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, că actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, care a fost aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 503/2002](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. La acea dată era în vigoare Constituția din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute în prezent art. 115 alin. (4) și (6), iar Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Prin [Decizia nr. 235 din 5 mai 2005](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, s-a statuat că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora referitoare la actuala Direcție Națională Anticorupție au păstrat statutul special al acesteia față de celelalte parchete din structura Ministerului Public, fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin urmare, având în vedere rațiunea edictării actului normativ, așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

Referitor la afectarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), Curtea constată că, potrivit acestora, "Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică". Cu prilejul pronunțării [Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că "din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că "nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale" și că "nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică". În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă "afectează", dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin". Prin urmare, a afecta presupune "a suprima", "a aduce atingere", "a prejudicia", "a vătăma", "a leza", "a antrena consecințe negative".

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță Ministerul Public, Curtea constată că în prezenta cauză fondul reglementării constituit de dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de [Decizia Curții Constituționale nr. 235 din 5 mai 2005](#), definitivă și general obligatorie, și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu sau evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea urmează a respinge o astfel de critică.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 87 alin. \(1\) din Legea nr. 304/2004](#), Curtea constată că aceasta se fundamentează pe contrarietatea cu Legea fundamentală din perspectiva unor incompatibilități cu alte prevederi de domeniul legii. În opinia autorilor excepției, și procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție ar trebui promovați în funcție respectând exigențele [Legii nr. 303/2004](#) privind statutul judecătorilor și procurorilor. Or, norma criticată este una derogatorie de la dreptul comun, care nu contravine cu nimic dispozițiilor constituționale invocate.

De altfel, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin [Decizia nr. 495 din 16 octombrie 2004](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezultă din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

Așa fiind, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 87 din Legea nr. 304/2004](#) este inadmisibilă, soluție care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În sfârșit, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [Legii nr. 54/2006](#) privind aprobarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), Curtea constată că autorul acesteia și-a fundamentat critica pe un raționament principal, potrivit căruia o ordonanță neconstituțională conferă și legii de aprobare același caracter. Or, câtă vreme, așa cum s-a arătat mai sus, [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) este, din punct de vedere extrinsec, constituțională, atunci și legea de aprobare este adoptată în conformitate cu Constituția, nepunându-se problema acoperirii vreunui viciu de neconstituționalitate ce ar izvorî din nerespectarea dispozițiilor [art. 115 alin. \(4\)-\(6\)](#) din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul [art. 146 lit. d\)](#) și al [art. 147 alin. \(4\)](#) din Constituție, precum și al [art. 1-3](#), al [art. 11 alin. \(1\) lit. A. d\)](#) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu majoritate de voturi în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 248](#), [art. 249](#) și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) privind piața de capital, CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 263 alin. 1](#) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor [art. 87 alin. \(1\) și \(9¹\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Niculaie Ghinea și George Vodislav în Dosarul nr. 46.717/3/2009 al Tribunalului București - Secția a II-a penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 5²](#) din Codul de procedură penală, [art. 248](#), [art. 249](#) și [art. 279 alin. \(1\) din Legea nr. 297/2004](#) privind piața de capital, [art. 1 alin. \(1\) și \(3¹\)](#), [art. 2](#) și [art. 4 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#) pentru modificarea și completarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#), a dispozițiilor [Legii nr. 54/2006](#) privind aprobarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005](#), excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru
